

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 888
Αριθμ.
Διεκπ. 456

Έν Χίω τῇ 30ῇ Ἀπριλίου 2024

Μεγάλη Τρίτη. Τῶν δέκα παρθένων

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός

Τόν Ἱερόν Κλήρον

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως

Διά τοῦ παρόντος, ἀποστέλλομεν ὑμῖν, τήν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 244/2024 Πατριαρχικήν Απόδειξιν ἐπί τῷ Ἁγίῳ Πάσχα, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου, ἡ ὁποία δεόν νά ἀναγνωσθῆ, ἐπ' Ἐκκλησίας, κατά τήν Θ. Λειτουργίαν τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος μετά τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

Χίω Μάρκος

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΠΑΣΧΑ

Αριθμ. Πρωτ. 244

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

***

Τιμώτατοι ἀδελφοί Τεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὐδοκία καί χάριτι τοῦ πανδώρου Θεοῦ διατρέξαντες τόν δόλιχον τῆς Αγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί διελθόντες ἐν κατανύξει τήν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, ἰδοῦ, εὐφραϊνόμεθα τῇ πανηγύρει τῆς λαμπροφόρου Αναστάσεως Αὐτοῦ, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν ἐκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος.

Ἡ ἐνδοξος ἐκ νεκρῶν Ἐγερσις τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ εἶναι συνανάστασις σύμπαντος τοῦ γένους τῶν βροτῶν καί πρόγευσις τῆς τελειώσεως τῶν πάντων καί τῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ. Μετέχομεν εἰς τό ἀφραστον μυστήριον τῆς Αναστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀγιαζόμενοι ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῆς μυστηρίοις καί βιοῦντες τό Πάσχα, «τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν», ὄχι ὡς ἀνάμνησιν ἐνός γεγονότος τοῦ παρελθόντος, ἀλλά ὡς πεμπτουσίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ὡς παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ αἰεὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἐγγύτερον εἰς ἡμᾶς ἀπό ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τόν ἑαυτόν μας. Τό Πάσχα, οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ ἀνακαλύπτουν τόν ἀληθινόν των ἑαυτόν ὡς ἐν Χριστῷ εἶναι, ἐντάσσονται εἰς τήν κίνησιν τῶν πάντων πρὸς τά Ἐσχάτα, «ἐν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καί δεδοξασμένῳ» (Α' Πέτρ. α', 8), ὡς «υἱοὶ φωτός... καί υἱοὶ ἡμέρας» (Α' Θεσσ. ε', 5).

Κεντρικόν χαρακτηριστικόν τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς εἶναι ὁ ἀναστάσιμος παλμός τῆς. Ἀστόχως ἀπεκάλεσεν ὁ φιλόσοφος τήν ὀρθόδοξον πνευματικότητα «σκυθρωπήν» καί «φθινοπωρινήν». Εὐστόχως ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν Δυτικῶν τό ἀνεπτυγμένον αἰσθητήριον τῶν Ὀρθοδόξων διὰ τό νόημα καί τό βιωματικόν βάθος τῆς πασχαλίου ἐμπειρίας, χωρὶς ὅμως ἡ πίστις αὐτῇ νά λησμονῆ, ὅτι ἡ πορεία πρὸς τήν Ἀνάστασιν διέρχεται διὰ τοῦ Σταυροῦ. Δέν γνωρίζει ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης τόν οὐτοπισμόν τῆς Αναστάσεως χωρὶς Σταυρόν, οὔτε τήν ἀπαισιοδοξίαν τοῦ Σταυροῦ χωρὶς τήν Ἀνάστασιν. Διὰ τόν λόγον αὐτόν, εἰς τό ὀρθόδοξον βίωμα τό κακόν δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον ἐν τῇ ἰστορίᾳ, ἐνῶ ἡ πίστις εἰς τήν Ἀνάστασιν λειτουργεῖ ὡς κίνητρον διὰ τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς παρουσίας ἐν τῷ κόσμῳ καί τῶν συνεπειῶν του, ὁρᾷ ὡς ἰσχυρά μεταμορφωτικὴ δύναμις. Εἰς τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν δέν ὑπάρχει χώρος διὰ συνθηκολόγησιν ἀπέναντι εἰς τό κακόν, δι' ἀδιαφορίαν περὶ τῆς πορείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀντιθέτως, ἡ συμβολὴ εἰς τήν μεταμόρφωσιν

της ιστορίας έχει θεολογικήν βάση και υπαρξιακόν έρεισμα και έκτυλίσσεται χωρίς τόν κίνδυνον ταυτίσεως της Έκκλησίας μέ τόν κόσμον. Ο Ορθόδοξος πιστός έχει συνείδησιν της αντίθέσεως μεταξύ της έγκοσμίου πραγματικότητας και της έσχατολογικής τελειότητας και δέν είναι δυνατόν νά παραμείνη άδρανής άπέναντι εις τας άρνητικότητας. Διά τόν λόγον αυτόν, ή Ορθόδοξος Έκκλησία δέν είδε ποτέ τόν άγώνα διά μεταμόρφωσιν του κόσμου ως άσήμαντον υπόθεσιν. Η πασχάλιος πίστις έσωζε τήν Έκκλησίαν τόσον από τήν έσωστρέφειαν και τήν κλειστότητα, όσον και από τήν έκκοσμίκευσιν.

Είς τό Πάσχα τών όρθοδόξων συμπυκνούνται όλόκληρον τό μυστήριον και ό υπαρξιακός πλούτος της εύσεβείας μας. Τό «έξεθαμβήθησαν» τών Μυροφόρων, όταν, «είσελθοῦσαι εις τό μνημείον είδον νεανίσκον... περιβεβλημένον στολήν λευκήν» (Μάρκ. ιωτ', 5), χαρακτηρίζει τό μέγεθος και τήν ούσίαν της έμπειρίας της πίστεως ως βιώσεως υπαρξιακού συγκλονισμού. Τό «έκθαμβείσθαι» δηλώνει ότι ό άνθρωπος εύρίσκεται ένώπιον ενός μυστηρίου, τό όποιον βαθαίνει, όσον τό προσεγγίζει, κατά τό λεχθέν, ότι ή πίστις μας «δέν είναι πορεία από τό μυστήριο στη γνώση, αλλά από τή γνώση στό μυστήριο».

Ένώ ή άρνησις του μυστηρίου συρρικνώνει υπαρκτικώς τόν άνθρωπον, ό σεβασμός άνοίγει εις αυτόν τήν πύλην του ουρανού. Η πίστις εις τήν Ανάστασιν είναι ή βαθυτάτη και άκραυφνεστάτη έκφρασις της έλευθερίας μας ή μάλλον ή γέννησις αυτής ως έκουσίας άποδοχής της ύψιστης θείας δωρεάς της κατά χάριν θεώσεως. Η Ορθόδοξος Έκκλησία, ως «βιωμένη Ανάστασις», είναι ό χώρος της «άληθευστάτης έλευθερίας», ή όποία εις τήν χριστιανικήν ζωήν είναι θεμέλιον, όδός και προορισμός. Η Ανάστασις του Χριστού είναι ευαγγέλιον έλευθερίας, δωρεά έλευθερίας και έχέγγυον της «κοινής έλευθερίας» εις τήν «αίώνιον βιοτήν» της Βασιλείας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Μέ αυτά τά αισθήματα, τιμιώτατοι άδελφοί και πεφιλημένα τέκνα, έμπλεοι της πεπληρωμένης χαράς της μετοχής εις τήν «κοινήν τών όλων πανήγυριν», λαβόντες φώς εκ του άνεσπέρου φωτός και δοξάζοντες Χριστόν τόν αναστάντα εκ νεκρών και ανατείλαντα πᾶσι τήν ζωήν, μεμνημένοι δέ κατά τήν πανέορτον ταύτην «κλητήν και άγίαν ήμέραν», πάντων τών έν περιστάσεσιν άδελφών, δεόμεθα του «πατήσαντος θανάτω τόν θάνατον» Κυρίου και Θεού της ειρήνης, όπως ειρηνεύη τόν κόσμον, καταυγάξη τά διαβήματα ήμών προς πᾶν έργον άγαθόν και Αυτόν εύάρεστον, αναφωνούντες τόν πανευφρόσυνον ύμνον «Χριστός Ανέστη»!

Φανάριον, Άγιον Πάσχα ,βκδ'
† Ο Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος προς Χριστόν Αναστάντα
ευχέτης πάντων ύμών.

Αναγνωσθήτω επ' εκκλησίας κατά τήν Θεϊαν Λειτουργίαν της έορτής του Αγίου Πάσχα, μετά τό Ίερόν Ευαγγέλιον.